

καταλληλοτάτη στιγμή ὅπως ὁ ναύαρχος σὴρ Γ. Κοκμπόρν ἐνεργήσῃ αὐστηρὰν ἐρευναν ἐπὶ τῶν ἐπίπλων ἅπερ ὁ στρατηγὸς θέλει φέρεי μεθ' ἑαυτοῦ.

« Ὁ ναύαρχος σὴρ Γ. Κοκμπόρν θέλει ἀφήσῃ ἐλευθέρην τὴν μεταβίβασιν τῶν οἰκιακῶν σκευῶν, τῶν βιβλίων, τῶν οἰκῶν, (τῶν οἰκῶν! παρατήρησις ἀξία τῷ ὅτι τῶν ἀγγέλων ὑπουργῶν!)

« Ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν, οἰκιακὰ σκεύη, συμπεριλαμβάνονται καὶ τὰ ἀργυρὰ τοιαῦτα, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ ᾧσι τοιαύτης ποσότητος ὥστε νὰ θεωρῶνται μᾶλλον ὡς χρηματικὴ ἰδιοκτησία ἢ ὡς σκεύη οἰκιακῆς ὑπηρεσίας.

« Ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης ὀφείλει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ χρήματα, τοὺς ἀδάμαντας καὶ τὰ τραπεζιτικά του χρυμάτια ὅποια καὶ ἂν ᾧσιν.

« Ὁ διοικητὴς θέλει τῷ ἐξηγήσῃ ὅτι ἡ Βρεττανικὴ κυβέρνησις οὐδόλως σκοπεύει νὰ κατὰσχῃ τὰς ἰδιοκτησίας τοῦ στρατηγοῦ, ἀλλὰ μόνον νὰ τῷ ἀφαιρέσῃ τὴν αὐτῶν διαχείρισιν ὅπως μὴ τὰς μεταχειρισθῇ ὡς ὄργανον ἀποδράσεως.

« Ἡ ἐρευνα θέλει ἐνεργηθῇ ἐπὶ παρουσίᾳ τινῶν ἀτόμων παρὰ τοῦ στρατηγοῦ Βοναπάρτου διορισθησομένων, κατάλογος δὲ τῶν ἐπίπλων του θέλει ὑπογραφῇ παρὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν ἀτόμων ὡς καὶ παρὰ τοῦ ἀντιναύαρχου ἢ ἄλλου τινὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ πλοίου ὃν ὁ ἀντιναύαρχος ἤθελε διορίσῃ. Οἱ τόκοι, ἢ ἐν μέρος τῆς περιουσίας τοῦ στρατηγοῦ Βοναπάρτου, θέλουν χρησιμεύει διὰ τὰς ἀνάγκας του, ἡ δὲ διαχείρισις τοῦ ὅλου ποσοῦ θέλει ἐναπόκεισθαι εἰς τὴν ἐλευθέρην ἐκλογὴν του. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ θέλει διαβιβάζει ἐνίοτε τὰς ἐπιθυμίας του, πρῶτον εἰς τὸν ναύαρχον, μετὰ ταῦτα εἰς τὸν διοικητὴν, ὅταν οὗτος ἀφίχθῃ, ὅταν δὲ οὐδὲν αἷτιον ἀντιστάσεως ὑπάρχῃ ὅτῃ ναύαρχος καὶ διοικητὴς θέλουν διδοῖν τὰς ἀποχρῶσας διαταγὰς καὶ πληρώνει τὰ ἐξοδα διὰ γραμματίων ἐπὶ τοῦταμεῖου τῆς αὐτοῦ Β. Μεγαλειότητος. Ἐν περιπτώσει θανάτου, (ὅποια πρόνοια!!!) ἡ διευθέτησις τῶν ἰδιοκτησιῶν τοῦ στρατηγοῦ θέλει ὁρισθῇ διὰ διαθήκης του ἢς τὰ ἐμπεριεχόμενα, ἔστω βέβαιος, θέλουν ἐκτελεσθῇ κατὰ γράμμα.

« Ἐπειδὴ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα μέρος τι τῆς περιουσίας του δύναται ν' ἀνήκῃ εἰς τὰ ἀποτελοῦντα τὴν συνουσίαν του ἄτομα, ταῦτα θέλουν καθυποβληθῇ εἰς τὰς αὐτὰς διατάξεις.

« Ὁ ναύαρχος οὐδένα θέλει παραλάβῃ ἐν τῷ πλοίῳ του ἐκ τῶν τῆς συνουσίας τοῦ Αὐτοκράτορος δι' Ἀγίαν Ἑλένην, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἡ ἐλευθέρη θέλησις τοῦ ἀτόμου καὶ χωρὶς νὰ τῷ κοινοποιηθῇ ὅτι ὀφείλει νὰ καθυποβληθῇ εἰς ὅλα τὰ μέτρα ἅπερ ἤθελον κρίνει ἐπ'ἀνάγκης νὰ λάβωσιν ὅπως καταστῇ ἀδύνατος ἡ ἀπόδρασις τοῦ στρατηγοῦ. Δῆλον γενήσεται πρὸς τούτοις εἰς τὸν στρατηγὸν ὅτι ἐάν

ποτὲ ἤθελεν ἀποπειραθῇ νὰ φύγῃ ἤθελε ἐκτεθῇ εἰς φυλάκισιν (εἰς φυλάκισιν!!!) ὡς καὶ πᾶς τις ἐκ τῶν τῆς συνουσίας ὅστις ἤθελε φωραθῇ ὡς συνεργὸς τῆς τοῦ στρατηγοῦ ἀποδράσεως. (Ὁ ἄλλος καιρὸν μετὰ ταῦτα πράξις τις του κοινοβουλίου καθυποβάλλει τοὺς συνεργοῦντας εἰς τὴν φυγὴν τοῦ Αὐτοκράτορος εἰς θανατικὴν ποινὴν).

« Ὅλαι αἱ πρὸς τὸν στρατηγὸν Βοναπάρτην καὶ αἱ πρὸς τοὺς ἀκολουθοῦντας του στελλόμεναι ἐπιστολαὶ θέλουν δίδεσθαι πρῶτον εἰς τὸν ναύαρχον ἢ εἰς τὸν διοικητὴν, ὅστις θέλει τὰς ἀναγινώσκει πρὶν τὰς δώσῃ εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον των. Τὸ αὐτὸ θέλει λαμβάνει χώραν εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ καὶ τὰς ὑπὸ τῶν συνοδούντων αὐτῶν γε γραφομένας ἐπιστολάς.

« Ὁ στρατηγὸς ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ πρὸς τούτοις ὅτι ὁ διοικητὴς, ἢ ὁ ναύαρχος, ἔλαβον θετικὴν διαταγὴν νὰ διευθύνωσι πρὸς τὴν κυβέρνησιν τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος πᾶσαν ἐπιθυμίαν ἢ ἐνστάσιν αὐτοῦ χωρὶς νὰ ἐξασκῶσιν οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου· ὁ χάρτης ὁμῶς ἐφ' οὗ θέλει γράφονται αἱ ἐνστάσεις πρέπει νὰ μένῃ ἠνεωγμένος καὶ ἀσφράγιστος ὅπως ὁ τὸ ναύαρχος καὶ διοικητὴς προσθέτωσι τὰς ἰδίας αὐτῶν παρατηρήσεις ἃς ἤθελον κρίνει ἀρμοδίας.

Δυσκόλως ἤθελε περιγράψῃ τις τὴν δεινὴν θέσιν μας, ἐν τῇ κρίσει ἐκείνῃ στιγμῇ καθ' ἣν τοσαῦτα βίαι, τοσαῦτα ὕβρεις καὶ ἀδικίαι ἐπεσφωρεύοντο καθ' ἡμῶν!

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἠναγκασμένος νὰ περιορίσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀκολουθῶν του εἰς τρία ἄτομα, ἐξελέξατο τὸν μέγαν στρατάρχην, ἐμὲ, καὶ τοὺς Κ. Κ. Μονβολιὼν καὶ Γκουργκῶ· ἐπειδὴ δὲ αἱ ὁδηγαὶ δὲν ἐπέτρεπον τῷ Αὐτοκράτῳ νὰ λάβῃ εἰμὴ τρεῖς ἀξιωματικούς, ἀπεφασίσθη νὰ θεωρηθῇ ὡς αὐτόχρημα πολιτικὸς καὶ οὕτως νὰ παραλάβῃ καὶ τέταρτον ἀκόλουθον.

(ἀκολουθεῖ.)

ΑΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΑΙ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια· ὄρα φυλλ. ΙΑ'.)

Ε'.

Ἡ Ἐπιστολή.

Ἡ Ἀγλαΐα εἰσελθοῦσα εἰς τὴν δωμάτιόν της, ἀντὶ νὰ κατακλινθῇ, ἐπλησίασε πρὸς μικρὰν τράπεζαν, ἐκάθησε, καὶ ἐξαγαγοῦσα ἐκ τοῦ κόλπου της ἐπιστολὴν ἤρξατο νὰ τὴν ἀναγινώσκῃ εἰς τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῆς λυχνίας.

Ἰδοὺ τί περιεῖχεν ἡ ἐπιστολὴ αὕτη:

« Δεσποινίς! »

« Γνωρίζω ὅποιαν ἐκπληξιν θέλει σὰς προξενήσει ἡ ἐ-
« πιστολή μου αὕτη, δὲν ἄγνοῶ ὅποιον μειδίαμα οἱ-
« κτου, καὶ εἰρωνίας ἴσως, θέλει διέλθει τὰ χεῖλη σας,
« μολαταῦτα, μύχιόν τι προαίσθημα, μυστηριώδης τις
« φωνὴ μοι λέγει ὅτι ἡ καρδιά σας θέλει συγκινηθῇ...
« διότι, δεσποινίς, ἔχετε καρδίαν τρυφερὰν καὶ ἀγα-
« θὴν, καὶ αἱ ἀγαθαὶ καρδίαι εἰσὶν εὐσπλαγχνοί, εἰσὶν
« οἰκτεῖρμονες. Ἄγνοῶ ἂν ᾔναι ἀπάτη ἐρώσεως ψυχῆς
« ἢ πυρεσσούσης διανοίας, πλὴν εἰμαι βέβαιος ὅτι θέλετε
« λάβει οἶκτον πρὸς ἐκεῖνον οὐτινος ἡ γέννησις ὑπῆρξεν
« ἐν δυσνύχημα ὃ δὲ βίος διαρκὲς βάσανος. . . Πρὸς ἐκεῖ-
« νον ὃν ὁ Θεὸς ἐλησμονήσεν ὅτι ἐπλασεν καὶ οἱ ἄνθρωποι
« ἄγνοοῦσιν ὅτι ἐγεννήθη. . . Πρὸς ἐκεῖνον ὅστις ποτὲ δὲν
« ἤσθάνθη μητρικὸν ἀσπασμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου του, οὐδὲ
« πατρικὴν προστατίδα χεῖρα ἐκτεινομένην ὑπὲρ τὴν κε-
« φαλήν του. . . Πρὸς ἐκεῖνον ὅστις ποτὲ δὲν ἀπήντησε
« φίλου ὄμμα στρεφόμενον πρὸς αὐτόν, πρὸς ἐκεῖνον οὐ
« τινος ἡ χεὶρ ποτὲ δὲν ἐθλίβη ὑπὸ χειρὸς φίλου. . . Πολ-
« λάκις ὕψωσα κραυγὴν γοερὰν, πολλάκις κατηράσθην τὴν
« στιγμὴν τῆς γεννήσεώς μου, πολλάκις οἱ ὀφθαλμοί μου
« ἐνεπλήσθησαν δακρύων, πολλάκις παρουσιασθεὶς εἰς τὴν
« κοινωνίαν ἐζήτησά τινα θέσιν ἐν αὐτῇ, πλὴν, φεῦ! ἡ
« κραυγὴ μου διελύθη εἰς τοὺς αἰθέρας, τὰ δάκρυά μου
« ἔρρευσαν καὶ ἐξηράνθησαν ἐπὶ τῶν κοίλων παρειῶν μου,
« ὃ δὲ συρφετός καὶ τὸ κύμα τοῦ ὄχλου μὲ ἀπώθησαν
« καὶ μὲ ἔρριψαν πάλιν ἐπὶ τῆς ἀχυρίνης στρωμνῆς μου!
« Πολλάκις, ὡς ὃ εἰς βάραν τι κατακρημνιζόμενος ὅστις
« δράττεται παντός ἀντικειμένου ὅπερ εἰς τὴν πτώσιν του
« ἀπαντᾷ, ἐγείρομαι τῆς κλίνης μου καὶ ἀνυψῶν τὰς ἰσ-
« χνάς μου χεῖρας ζητῶ κλάδον τινὰ σωτηρίας, πλὴν αἱ
« χεῖρές μου ἐπαναπίπτουσιν ἄπρακτοι, τότε δὲ μοι φαί-
« νεται ν' ἀκούω σαρδώνιον τινα καγχασμὸν καὶ ἀπαι-
« σίαν τινα φωνὴν ὡς ἀπὸ τῶν ἐγκάτων τοῦ ἄδου ἐξερχο-
« μένην ἣτις μοι λέγει: Ταλαίπωρε! Ζητεῖς ἀπὸ ἀνθρώ-
« πους εὐσπλαγχνίαν ἧς ὁ Θεὸς αὐτός σ' ἐστέρησεν; Καὶ
« ὁμῶς ἐξακολουθῶ νὰ ἐλπίζω ἥτοι ἐξακολουθῶ ἐγὼ ὁ μι-
« κρός, ἐγὼ ὁ ἀνίσχυρος, νὰ παλαίω κατὰ τοῦ τέρατος
« ἐκείνου ὅπερ μετρά τὰ θύματά του κατὰ μυριάδας καὶ
« ὅπερ εἰμαρμένη καλεῖται! . . . Ἦδῃ, δεσποινίς, εἰσθε
« ἐλευθέρᾳ νὰ μοι δωρήσῃτε τὴν ἐλπίδα ἢ νὰ μοι ἀφαι-
« ρέσῃτε αὐτήν, νὰ μοι χαρίσῃτε τὴν ζωὴν ἢ τὸν θάνα-
« τον. . . Πλὴν, ἠθέλετε ποτὲ εἰπῇ πρὸς τὸν ψυχοῤῥα-
« γοῦντα ὅστις τὴν τελευταίαν του πνοὴν νομίζει ζωῆς
« σημεῖον, ἠθέλετε εἰπεῖ λέγων πρὸς αὐτόν, δυστυχῇ ἄν-
« θρωπε μὴ ἐλπίζε πλέον διότι τὸ νῆμα τοῦ βίου σου

« ἐκόπη! Ἦθέλατε εἰπῇ ποτὲ πρὸς τὸν εἰς τὴν ἀγχόνην
« ἀγόμενον κατὰδικον καὶ μολαταῦτα ἐλπίζοντα ἐκ τῆς
« ἀνθρωπίνης εὐσπλαγχνίας, ταλαίπωρε ἄνθρωπε θέσε
« τέρμα εἰς τὰς ἐλπίδας σου διότι ὁ θάνατός σου ἀπε-
« φασίσθη; Ὅχι βεβαίως, ποτὲ δὲν ἠθέλετε ἀφαιρέσει ἀπὸ
« τὸν δυστυχῇ τὴν ἐλπίδα διότι αὕτη εἶναι τὸ μόνον του
« κτήμα! Δὲν ζητῶ δεσποινίς νὰ μὲ ἀγαπήσῃτε, τοῦτο
« θὰ ἦτο πολὺ τολμηρὸν ἐκ μέρους μου! Τὸ μόνον ὅπερ
« ζητῶ παρ' ὑμῶν εἶναι νὰ μοι συγχωρήσῃτε νὰ σὰς λα-
« τρεύω ἐν σιωπῇ καὶ ἐνίοτε νὰ σὰς ἐκθέτω δι' ἐπιστολῶν
« τὰ δεινά μου ἵνα τεισσοτρόπως ἀνακουρίζω αὐτά. Ὑ-
« γεῖαινε τρυφερὰ καὶ ἀγνή παρθένος! εἴθε ἡ ἐπιστολή μου
« αὕτη νὰ μὴ θλίψῃ τὴν καρδίαν σου ἥτις βεβαίως ἄγνοεῖ
« ἀκόμη τί ἐστὶ λύπη, ἀλλὰ μόνον νὰ τὴν συγκινήσῃ ὑπὲρ
« τοῦ δυστυχούς

« ΜΙΧΑΗΛ »

Ἡ Ἀγλαΐα ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου της ὡς
ἵνα συνάψῃ τὰς συγκεχυμένας αὐτῆς ιδέας καὶ κλείσασα
ἐκ νέου τὴν ἐπιστολήν τὴν ἐκρύψεν εἰς τὸ στήθος της, ἐνῶ
δάκρυ ἐκύλιεν ἐπὶ τῆς ὠχρᾶς παρειᾶς αὐτῆς.

— Ὅπόσον δυστυχὴς εἶναι ὁ νέος οὗτος! εἶπε μετὰ
βραχείαν σιγὴν ἡ νεᾶνις· ἂν δὲν τὸν ἐβλεπον καθημερι-
νῶς ἤθελον ὑποθέσει ὅτι τὰ ἐν τῇ ἐπιστολῇ του γραφό-
μενα εἰσὶν ὑπερβολαί· πλὴν ὅ,τι γράφει εἶναι δυστυχῶς ἡ
καθαρὰ ἀλήθεια καὶ οὐδὲν πλέον. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου
ἔτι ἡλικίας τὸν ἐνθυμοῦμαι ἀείποτε πάσχοντα, ἀείποτε
δυστυχῇ Θεέ μου! φρίττω ὅταν ἀναλογίζομαι τοὺς τρομε-
ροὺς ἐκείνους χειμῶνας οὓς ὁ νέος οὗτος διήλθε· τὸν ἐβλεπα
τὴν ἐσπέραν ὅτε ἐπανήρχετο εἰς τὸ δωμάτιόν του ἀπλοῦν
θερινὸν ἐπενδύτην φέρων, κλονούμενος ὑπὸ τοῦ ψύχους,
τοῦ μόχθου καὶ τῆς πείνης. Μετ' ὀλίγον δὲ ἐβλεπον αὐτόν
ριπτόμενον ἐπὶ ἀχυρίνης στρωμνῆς ἐνῶ διὰ τῶν ἡνεωγμέ-
νων παραθύρων τῶν ἐστερημένων ὑέλων, εἰσέρχοντο ἀθρόαι
αἱ ψεκάδες τῆς χιόνος καὶ ἐκάλυπτον αὐτόν ἀντὶ ἐφα-
πλώματος! Καὶ ἔλεγον τότε· πλὴν Θεέ μου, τί ἐπραξεν
ὁ νέος οὗτος ἵνα ᾔναι δυστυχὴς; Οὐδεὶς ἀπήντα εἰς τὴν
ἐρώτησίν μου ταύτην πλὴν ὅτε ὕψωνον τὸ βλέμμα καὶ ἐ-
βλεπον τὸν ἐναστρὸν οὐρανὸν, ὅτε ἔφερον αὐτὸ πρὸς τὰς
ἀχανεῖς ἐκτάσεις καὶ τὴν μυκωμένην θάλασσαν, ἠννύουν ὅτι
ὁ πλάστης ὧλων ἐκείνων τῶν τεραστίων τῆς φύσεως οὐδὲν
ἐπλασεν ἄνευ λόγου καὶ ὅτι ἀνεξερευνήτοι ὑπάρχουσιν αἱ
βουλαὶ καὶ τὰ νεύματά του! Πλὴν τί δύναμαι νὰ πράξω
ὑπὲρ τοῦ νέου τούτου ἐγὼ ἡ ἀνίσχυρος κόρη; . . . Δύ-
ναμαι νὰ πράξω πολλὰ, διότι ματαιῶς ζητῶ νὰ ἀπο-
κρύψω καὶ ἀπὸ ἐμαυτὴν τὴν ἰδίαν τὸ πρὸς τὸν Μιχαὴλ
αἰσθημά μου. Ναί, τὸν ἀγαπῶ ὅσον καὶ αὐτὸς μὲ ἀγα-
πᾷ· πλὴν ὁ ἔρως οὗτος δὲν εἶναι κοινὸς ἔρως ὃν πρώτη
συνάντησις βλεμμάτων γεννᾷ καὶ ὃν ὁ χρόνος μετ' ὀλίγον
καταστρέφει· εἶναι ἔρως ἀπορρέων ἐξ αὐτῆς τῆς καρδίας

διότι πρό δύο ἐτῶν ἡ καρδιά μου τὸν ἡγάπα χωρὶς οὐδ' ἐγὼ αὐτὴ νὰ γνωρίζω τοῦτο. Ἀνατραφεῖσα μακρὰν τῆς τύρβης καὶ τῶν παθῶν τοῦ κόσμου ἠγνόουν τί ἐστὶ παλμὸς ἔρωτος καὶ ὅταν ἡ καρδιά μου ἐπαλλεν εἰς τὴν ἐμφάνισίν του, τὸν παλμὸν τοῦτον ἀπέδιδον εἰς πᾶν ἄλλο αἶτιον ἢ εἰς τὸ πρὸς τὸν Μιχαὴλ αἰσθημά μου. Τὴν νύκτα ὁμῶς ἐκείνην καθ' ἣν ἡ λιγυρὰ καὶ μελαγχολικὴ φωνὴ του προσέβαλλε τὸ οὖς μου, ὦ, τότε ἠγνόησα ὅτι τὸν ἡγάπων. Μόλις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔκλεισε τὰ βλέφαρά μου ὁ ὕπνος καὶ μοὶ ἐφάνη ὅτι νέος τις ἠδυπαθὴ καὶ μελαγχολικὴν ἔχων μορφήν ἐκάθησε πλησίον μου κρούων ἑναρμόνιον κιθάραν· μικρὸν κατὰ μικρὸν εἰς τὸν ἦχον τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου ἀνεμίγη μελλόφυτος φωνὴ καὶ τότε ἀγνοοῦσα ἂν ὕπνωτον ἢ ὄχι, καὶ ὡς διατελοῦσα ὑπὸ τὸ κράτος ἀκαταμαχῆτου τινος γοητείας ἔστην καὶ ἠκροάσθην. Ἡ μήτηρ μου κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν μ' ἔκραζεν ὀνομαστί, ἡ δὲ φωνὴ αὕτη μὲ ἐξῆξε τοῦ ληθάργου μου. Ὅτε πλέον καὶ αἰδοῦς καὶ κιθάρα εἶχον σιγήσει ἀπεκοιμήθην πρὶν μέχρι τῆς πρωΐας ἦχει ἑνχυλὸς εἰς τὴν ἀκοήν μου ἡ οὐρανία ἐκείνη μελωδία.

Πλὴν, Θεέ μου, δὲν εἶναι ἀτόπημα αὐτὸ ὅπερ μελετῶ νὰ πράξω; Νὰ ὑπάγω εἰς τοῦ Μιχαὴλ τὸ δωμάτιον, μόνη εἰς τοιαύτην ὥραν! ὦ, ἀδύνατον! ἀδύνατον.

— Ἀλλὰ, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀγλαΐα μετὰ βραδεῖαν σιγὴν, ἴσως κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ Μιχαὴλ πάσχει... ὑποφέρει, στεροῦμενος καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄρτου... Ναι, πρέπει νὰ ὑπάγω... δὲν ὑπάγω ὡς ἐρωμένη ἀλλ' ὡς προστάτις, ὡς ἀρωγὸς, ὡς ἄγγελος παραμυθίας καὶ παρηγορῶν τις τοὺς πάσχοντες βεβαίως δὲν ἁμαρτάνει οὐδὲ προσκλύπτει εἰς τὰ καθήκοντά του. Καὶ ὁμῶς... ἄν τις μὲ ἰδῇ! Ἄν τις γνωρίσῃ ὅτι νεᾶνις μόνη ἀπῆλθεν εἰς ἐπίσκεψιν νεανίου εἰς τοιαύτην ὥραν τῆς νυκτός; Τί θὰ εἴπῃ ἡ κοινωνία ἡ τὰ βήματα ἐκάστου κατασκοπεύουσα, τὰς ἐξωτερικὰς μόνον πράξεις τοῦ ἀνθρώπου ἐξετάζουσα, ἡ πάντα λιθὸν κινουσα ὅπως κατασυντρίβῃ τὸν ἀσθενῆ καὶ τὸν ἀπροσάτευτον καὶ στιγματίζει τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν σωφροσύνην; Θεέ μου, Θεέ μου! ὅποια πάλιν μεταξὺ κοινωνικῶν καθηκόντων καὶ ἀρετῆς!

Ἡ Ἀγλαΐα ἠγέρθη, προῦχώρησέ τινα βήματα ὀπισθοπόρησε πάλιν, ῥῆγος διῆλθε τὰ μέλη της, τὰ γόνατά της ἐκάμφοθησαν καὶ ἔπεσε γονυκλιτῆς ἐνώπιον τῆς ὑπὲρ τὴν κλίνην της ἀνηρτημένης εἰκόνης τῆς Θεομήτορος. Ὡ! εἰάν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔβλεπέ τις τὴν Ἀγλαΐαν γονυκλιτῇ ἤθελε νομίσαι ὅτι βλέπει τὴν Ἀγίαν Παρθένον θεωροῦσαν τὴν εἰκόνα της.

— Παναγία Μητέρα, ἐφθόρισεν ἡ νεᾶνις, Σὺ ἦτις μόνη διορᾷς κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν τοὺς μυχοὺς τῆς καρδίας μου, ρίψε ἐν αὐτῇ ἀκτῖνα θείου φωτός καὶ ὁδήγησόν με εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν.

Ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἐκρούσθη ἑλαφρῶς φωνή τις δ' ἔκραξε:

— Δεσποινίς, τὰ πάντα εἶναι ἑτοιμα.

Ἀλλ' ἡ Ἀγλαΐα οὐδ' ἔβλεπεν οὐδ' ἤκουε κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Τὸ μὲν μέτωπον ἔχουσα ἐστηριγμένον ἐπὶ τῆς κλίνης τὰς δὲ χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους διατέλει ἐν εὐλαδίᾳ κατανύζει ὡσεὶ δεχομένη τὴν θεῖαν χάριν.

— Δεσποινίς, ἐπανέλαβεν ἡ αὐτὴ φωνή, κάμετε γρήγορα εἶναι δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

— Τίς εἶναι; ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις ἀνανήφουσα.

— Ἐγὼ, δεσποινίς, ἀπήντησεν ἡ φωνή.

— Ἀ, εἶναι ἡ καλὴ μου Μαρία, εἶπεν ἐνθαρρυνθεῖσα ἡ Ἀγλαΐα, καὶ κατευθυνθεῖσα πρὸς τὴν θύραν ἠνέωξεν αὐτήν, ἡ δὲ γραῖα ὑπηρετρίξ εἰσῆλθε ἐν τῷ δωματίῳ κρατοῦσα ὑάλινον φανόν.

— Τὰ ἡτοιμάσας ὅλα, Μαρία μου, ἠρώτησε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἡ Ἀγλαΐα.

— Ὅλα δεσποινίς.

— Δώσε μέτα.

Ἡ γραῖα ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ περιζώματος αὐτῆς ἓνα ἄρτον ὡς καὶ ἄλλα τινα τρώφιμα, ἡ δὲ Ἀγλαΐα λαβοῦσα διὰ τῶν δύο της χειρῶν ἄκραν τινὰ τοῦ ἐσθῆτος της καὶ σχηματίσασα τοιουτοτρόπως εἰδός τι θυλακίου ἔρριψε αὐτὰ ἐντός, λαβοῦσα δὲ ἐπανωφόριόν τι ἐκ τῆς ἱματισθήκης της καὶ ρίψασα αὐτὸ ἀμελῶς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της ἐξῆλθε τοῦ δωματίου καὶ κατέβη ἀκροποδητὴ τὴν κλίμακα προπορευομένης τῆς ὑπηρετρίξ μετὰ τοῦ φανοῦ.

— Δώσέ μοι τὸν φανόν, Μαρία μου, εἶπεν ἡ Ἀγλαΐα φθάσασα πρὸ τῆς ἐξωθύρας.

— Ἴδού δεσποινίς, σταθῆτε ὁμῶς ν' ἀνοίξω ἐγὼ.

Ἡ γραῖα ἠνοιξεν ἀφόφως τὴν θύραν, ἡ δὲ Ἀγλαΐα λαβοῦσα τὸν φανόν ἐξῆλθε καὶ κατφυθύνθη πρὸς τὴν ἀπέναντι οἰκίαν ἣς ἡ θύρα ἦν ἠνεωγμένη.

(ἔπεται συνέχεια).

ΜΗ ΜΕ ΞΕΧΝΑΣ.

Τῇ Κυρίᾳ Κ...

Ἀπαντες γινώσκομεν τὸ ὠραῖον τοῦτο ἄνθος, τὸ φέρον τὴν ποιητικωτάτην ὀνομασίαν *Μὴ μὲ ξεχνᾷς*, (*Ne m'oubliez-pas*) οὐδεὶς ὁμῶς σχεδὸν γνωρίζει πόθεν ἡ ὀνομασία αὕτη πηγάζει.

Ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ὑπερηγάπων τὰ ἄνθη ταῦτα, καὶ προσεπάθησα, ἀλλὰ μάταιως, νὰ μάθω τὴν ἱστορίαν τῆς